

Robin
Constantinová

Léto, kdy
jsme se
potkali

FRAGMENT

Léto, kdy jsme se potkali

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Robin Constantinová
Léto, kdy jsme se potkali – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Moje babička vždycky říkávala: „V jedné dlani přání a v té druhé srání – hádej, která bude plná první?“ Nikdy jsem tomu nerozuměla, protože, *fuj*, kdo by si dobrovolně bral hovno do ruky?

Pak jsem potkala Gavina Henleye a pochopila to.

Ale nemůžu mu to dávat za vinu – to by znamenalo stavět se do role oběti a já rozhodně nejsem ničí obět. Ve skutečnosti to vypadalo asi takhle: Byla jsem připravená vzdát se sama sebe, setřást svůj nudný holčičí život, který se skládal z domácích úkolů, brigády v pekárně – a no, to je vlastně asi všechno. Jedny plešové šaty ve stavu, ve kterém nejdou vrátit, a spousta probrečených hodin o něco později – a hodila jsem ho ZA HLAVU, alespoň z větší části, ale to neznamená, že jsem nestrávila poslední mučivý měsíc školy s hlavou plnou přání.

Přání, abych ho bývala nikdy nepotkala.

Přání, abych se mohla vzdělávat doma.

Přání, abych prostě zmizela.

Přání, abychom se dali zase dohromady.

A v tu chvíli jsem konečně porozuměla tomu rčení naší babi v celé jeho bezútešnosti. Přání je jalové. Přání znamená sedět na zadku a nic nedělat. Kdyby se dalo vzít doslova, byla bych už pohřbená

pod zapařenou hromadou hnoje, což vlastně docela dost vystihovalo moje duševní rozpoložení. Naštěstí byl plán úniku jednoduchý. Pro jednu mi rozvod rodičů velmi dobře posloužil.

„Cass, je mi jasné, že tragicky trpíš a máš navždycky zlomené srdce a tak dále, ale skutečně chceš strávit celé léto s tátou? Doopravdy?“

Emma se opírala o moji postel a probírala se časopisem New Jersey, kde měl táta inzerát na svůj penzion. Mluvila podrážděným tónem, ale oči zvědavě upírala na dvoustránkovou reklamu, která přesvědčovala čtenáře, že Ocean Whispers je klenot newjerseyského pobřeží. A tenhle klenot se stane mým letním útočištěm.

„Já už tragicky netrpím,“ prohlásila jsem a ani v tom nebyl moc velký kus lži. Za ten měsíc od rozchodu s Gavinem jsem se občas ponořila do své muziky a přeskakovala od zoufalství Adele přes pomstychtivé fantazie T. Swifta až k totálně syrové emo bolesti MCR a zase zpátky. Bylo dost zlé vídat Gavina denně ve škole, ale ty soucitné pohledy a šeptání za zády, drby o tom, s kým si to zrovna rozdává – a to i s fotkama na důkaz – to bylo horší. Měla jsem chuť odjet z téhle *planety*, nejen z města. Pozitivní je, že Gavin odmaturoval, a než se vrátím z Crest Haven, bude už na univerzitě. Už ho nikdy nemusím vidět.

Pokud se teda nehodlám mučit sledováním jeho účtu na StalkMe s fotkami všeho, co zrovna dělá. Beze mě.

„Nebojíš se, co tu všechno zmeškáš?“

„Který by sis vzala ty?“ zeptala jsem se místo odpovědi a vrazila jí před oči dvoje plavky v naději, že ji udolám falešnou veselostí. „Počkej, proč bych si

vlastně měla vybírat? Víš, budu brigádníčit v programu pro děcka a pravděpodobně budu na pláži každý den,“ a hodila jsem oboje do skoro plného kufru.

„Cass,“ Ems zavřela časopis a posadila se. „Já mluvím vážně. Jseš si jistá, že to není jenom útěk? Nemusíš odjíždět z města, abys ho vyhnala z hlavy.“

„A proč ne?“ zeptala jsem se.

„Nevím, třeba proto, že je prý dospělejší postavit se k problémům čelem?“

Posadila jsem se vedle ní. „Je to *problém*. Jednotné číslo. A já se nechci stavět čelem *tomu, jehož jméno se nevyslovuje*, tak co na tom záleží? Čelila jsem mu docela dlouho – takže vypadnout od něj je přesně to, co teď potřebuju.“

„Fajn, ale to taky vypadneš ode mě a to mě štve. V pekárně Sugar Rush to bez tebe letos v létě bude úplně jiný.“

„No, tak se rozejdi s Drewem, dej výpověď v pekárně a pojed' se mnou. Táta nás rád ubytuje obě dvě,“ ujistila jsem ji a začala si představovat, jaké škody bychom mohly s Ems společně u moře napáchat. Všechno na dosah ruky – písek, slunce, zábava... Ale její výraz a oči v sloup mi daly zřetelně najevo, že to mám marné. Emma chodí s Drewem – a jsou šíleně zaláskovaní. Jak siamský dvojčata. Drew je slušný kluk a zachází s Emmou jako s bohyní. Jeho jediná chyba? Je Gavinův kámoš, což byla oživlá noční můra, dokud jsme byli ještě spolu, a teď po rozchodu to bylo vrcholně trapné.

Štouchla mě loktem: „Já jenom říkám, žes u táty nikdy nestrávila dýl než týden. Tak proč bys měla teď? Nedovol, aby nad tebou měl Gavin takovou moc. Příhod' si k tomu týden navíc nebo tak, pak se

vrat' zpátky, jako sladkou pomstu si nabrnkni nějakýho žhavýho frajera a dej mu to sežrat, ještě než odjede na školu, namísto posledního ‚sbohem a trhni si‘.“

Sevřel se mi žaludek. Vstala jsem a přešla k toaletce, vybrat si s sebou pár náhrdelníků ze stojánku. Jako první mi přišel do ruky řetízek se srdíčkem od Tiffanyho, který jsem dostala od Gavina na Valentýna. Je mi jasné, že jsem s ním měla mrsknout o stěnu, ale byl tak pěkný, jiskřivý a, do háje, nedokázala jsem se s ním prostě rozloučit. *Hned jak jsem ho uviděl, vzpomněl jsem si na tebe*, šeptal mi, když mi ho zapínal kolem krku. A já mu to žrala. Jsem pitomá. Odložila jsem ho stranou a vybrala si místo toho obojek s korálky.

„Přece jsem přísahala, že si s balením kluků dám na chvíli voraz, pamatuješ?“ připomněla jsem jí, přidržela si obojek u hrdla a pak ho přidala na hromadu věcí k zabalení.

Bylo snadnější o Gavinovi přemýšlet jako o zlém a strašlivém příšeře, o něčem, co je třeba porazit a zvítězit nad tím, protože po pravdě řečeno, potkat ho pořád ještě bolelo jako čert. A už jsem měla plné zuby předstírání, že to tak není.

On mě *znal*. Řekli jsme si svoje tajemství. Nebo alespoň já mu řekla svoje. Viděl mě nahou. *Dělali* jsme to. A hodně. A to se prostě nedá vzít zpátky. Měli jsme v plánu spolu přes léto být na chatě jeho rodičů v Ship Bottom. Líbat se s nějakým cizím klukem by tyhle pocity mohlo na chvíli přebít, ale až by přešlo počáteční vzrušení, byly by tu zase zpátky ve vší řezavě bolestné slávě. Věděla jsem to, protože jsem si na chvíli začala s šéfovým synem Natem. Stalo

se to po maturitáku, kdy jsem se obzvlášť litovala. Přijel na návštěvu z vejšky a mluvil o tom, jaká je to děsná otrava bydlet u rodičů. Vzájemně jsme se litovali, dorazili bourbon, který zbyl od pečení zákusků, a pak se vzájemně osahávali ve špajzu. Obrovská chyba, která jenom uspíšila moje rozhodnutí strávit léto u táty. O tomhle nevěděla dokonce ani Ems.

„Stejně nemusíš utíkat.“ Emě cinkl telefon. Prohlížela si zprávy se zasněným úsměvem na tváři. Ani jsem se nemusela ptát, kdo jí to píše. Vrátila jsem se radši k přebírání šperků na prázdniny.

Dveře mého pokoje vrzly a ve vzduchu se objevila jemná citrusová vůně. Babi. Její parfém Jean Naté ji vždycky předcházela. Stála ve dveřích a přidržovala si bezdrátový telefon na rameni, aby ztlumila hluk.

„Volá máma. Nakupuje v Jade Garden – máš nějaké zvláštní přání?“

Zavrtěla jsem hlavou: „Ne, jenom jako obvykle.“

„A co ty, Emmo, budem moc rádi, když zůstaneš na jídlo.“

Emma vstala a zastrčila si telefon do zadní kapsy kalhot. „Ne díky, já za chvíli půjdu – vyzvedne mě Drew.“

Babi se podívala na hromadu mezi námi a uchechtla se: „Holky, vy si fakt potřebujete najít jinou zábavu.“

Ema se zasmála. Babi si přidržela telefon opět u ucha, vrátila se k hovoru s mámou a cestou do kuchyně mumlala cosi o mandlových sušenkách.

„Proč se nevykašleš na večeri a nejdeš s náma ven? Třeba bys změnila názor,“ navrhla Emma.

„To vám mám dělat křena, jo? Jasně, jenom si upravím vlasy a jdem, tos uhodla.“

„Víš přece, že toho nenechám.“

„Víš přece, že odjíždím už zítra.“

„Já vím,“ posmutněla a teprve teď na mě dolehla tvrdá skutečnost. Bude to první léto, kdy se mnou nebude Ems. No, rozhodně jsme urazily dlouhou cestu od pletení náramků a hraní hry Rummikub¹. Ale ať si říká, co chce, stejně by se mnou letos nebyla, ani kdybych zůstala doma. Soustředí se celé dny jedi- ně na to, jak optimálně skloubit svůj a Drewův pracovní rozvrh, aby spolu mohli strávit co nejvíc času. Se mnou a Gavinem to bylo stejné, to jí rozhodně nemůžu mít za zlé. Ale babi měla pravdu – bylo by rozumné najít si jinou zábavu, která mi nezpustoší duši – třeba štrikování nebo vrhání nožů. Přitáhla jsem si Ems k sobě a rychle ji objala.

„Přijedeš za mnou,“ prohlásila jsem do její tmavé hřívy.

Zasmála se: „Jo.“

„Bez Drewa?“

Chvilku zaváhala, než odpověděla: „Samozřejmě.“

Neznělo to moc přesvědčivě, ale rozhodla jsem se jí věřit.

Po večeri jsem dokončila balení, nakonec jsem už jenom přihazovala náhodné věci, jako náušnice se sovičkama a jeden pár žabek navíc, protože jsem nedokázala setřást pocit, že jsem tu něco nechala. Přilehla jsem na kufr a konečně se mi podařilo ho zapnout.

1 Rummikub je hra, kterou vymyslel ve 40. letech 20. století Efrajim Hercano, izraelský tvůrce her. Hru distribuoval do západní Evropy a Ameriky. V roce 1978 publikoval její autor pravidla v knize Official Rummikub Book (pozn. překl.)

Můj život v jednom velikém zavazadle a batůžku s květinovým vzorem. Opravdu utíkám? Trochu to tak vypadá. Nachystala jsem se na spaní, ale byla jsem příliš neklidná, než abych dokázala usnout.

Máma a babi byly v obýváku a sledovaly svůj oblíbený páteční seriál o nevěstách. Vždycky mi jich bylo tak trochu líto, když jsem kolem nich mířila ven za Gavinem. Já přece mám život. Ony jen koukají na cizí životy. To je slabý. Ale po rozchodu, pokud jsem nemusela do práce, se můj program na páteční večer taky smršknul na společné schovávání u telky. Pochopila jsem, proč je to tak baví. Když vás zaujme cizí drama, všechno ostatní pobledne. Svatby jsou události radostné, nadýchané a plné naděje. Všechno je dokonalé a krásné. Je snadné opravovat chyby druhých, i když jde třeba jenom o příšerné plisování na svatebních šatech. Přisedla jsem si k nim.

„Tak všechno sbaleno?“ zeptala se máma.

„Myslím, že jo,“ odpověděla jsem a pokoušela jsem se ignorovat, jak se mi najednou stáhl žaludek. Zase jsem vstala. „Potřebuju na vzduch, sednu si na chvíli na verandu.“

„Stojíš o společnost?“

„Ne, jsem v pohodě.“

Máma mě ještě chvíli upřeně pozorovala, což zřejmě mě mělo znamenat: *Jseš si jistá?* Přikývla jsem a ona se obrátila zpátky k televizi. Ona a babi tvoří můj osobní tým duševního zdraví: pokud se jedna zrovna neptá, jak mi je, tak se druhá snaží mě něčím rozptýlit, jako kdybych se snad v ten moment, kdy jim zmizím z očí, měla propadnout do totální beznaděje. Což vlastně není tak úplně nepravda. Většinou jsem to oceňovala, ale občas jsem prostě potřebovala být

sama. Připustit si konečně myšlenky na Gavina a potlačit jejich moc nade mnou.

Posadila jsem se na horní schod, objala rukama kolena a zahleděla se na oblohu, lemovanou střechami okolních domů. Noc byla teplá a z italské restaurace o kus dál v ulici se nesla vůně česneku. Zavřela jsem oči a představovala si, že slyším tiché předení motoru Gavinova jeepu, jak zahýbá do naší ulice. Kolikrát jsem na něho čekala přesně na tomhle místě, ukrytá z obou stran borovicemi, lemujícími cestičku k domu? Vždycky jsem se postavila na druhý schod, abychom byli stejně vysokí, a přitáhla si ho blíž: ukládala jsem si do paměti, jaký je to pocit, když jsou naše těla tak blízko, jak se mu při každém nádechu rozpíná hrudník, abych si ho mohla představovat vedle sebe, až půjdu spát.

A teď tu sedím jak nějaký pohrobek lásky, pche.

Ani si nejsem jistá, jestli jsme se někdy potkali při nějaké formální příležitosti; spíš nás osud svedl dohromady na hodině španělštiny. Seděla jsem v poslední lavici u okna – on byl v prostřední řadě kousek přede mnou. Nebylo možné si ho nevšimnout – Gavin ve své lavici neseseděl, on ji vlastnil, trůnil na židli a natahoval svoje dlouhé nohy daleko pod židli spolužáka, co seděl před ním. Hlavu míval sklopenou, tmavé vlasy mu částečně zakrývaly tvář, a neustále vypadal, že nedává pozor – ale vždycky, když ho profesorka Butlerová vyvolala, odpověděl perfektně *en español* a usmíval se pro sebe, jak ji dostal.

Někdy v říjnu jsem dostala první textovku z neznámého čísla.

Hola hermosa.

Ignorovala jsem ji, přestože jsem považovala za zvláštní náhodu, že mi přišla zpráva v jazyku, který se zrovna učím. Ems mě už napálila tolikrát, že jsem to považovala za nějaký její další vtípek, že mě třeba ze srandy přihlásila k zasílání nějakých zákaznických nabídek, nebo něco. Když se to ale v tom týdnu stalo potřetí, konečně jsem se chytila na návnadu.

Kdo jsi?

En español, por favor.

Aha, tak to přece jenom nebude automatický zákaznický servis. Znovu jsem zprávu ignorovala až do příštího dne, kdy jsem už věděla, jak odpovědět *en español*.

Quien es este?

Espera

Čekat? Na co? Ty vzkazy probudily můj zájem, ale ani na chvíli mě nenapadlo, že to je Gavin. Nic na něm nebylo znát, žádné pohledy mým směrem, dokonce ani nijak nenaznačil, že si uvědomuje, kdo sedí kousek za ním přes uličku. Ani já jsem kvůli němu nijak nechřadla; prostě další tělo na židli – pěkný tělo, kterému dobře padly džíny, to nepopírám – ale nijak jinak jsem o něm nepřemýšlela.

Osud, nebo přesněji Ems, zasáhl podruhé... a tehdy se to stalo. Tu noc se můj život změnil. Ems mě prosila, abych s ní šla na její první něcojakorande s Drewem. On tomu neřekl rande – pozval ji *prostě ven, vezmi si kámošku*. V Emmině podání to znělo jako skupinová akce, ale když nás Drew se svým

dvoudveřovým Mustangem vyzvedl u Emmy doma, bylo jasné, že o žádnou skupinovou akci nejde.

Ems vklouzla na zadní sedadlo jako první a culila se na Drewa, který nás pozdravil a s úsměvem přidržel sedadlo řidiče. V duchu jsem si říkala: *ta jízda bude krátká, na takovéhle dobrodružství jsi čekala od prváku, Emma bude s tebou* – a chystala jsem se mačkat jako sardinka vzadu. Pak jsem nakoukla na sedadlo spolujezdce a téda, tam seděl on, ten kluk ze španělštiny, hrál si s rádiem a nadával na stovky stanic, kde není nic než ty techno kraviny. Přesvědčila jsem sama sebe, že se mi zatajil dech jenom překvapením nad tím, že ho znám. Setkali jsme se očima a on se usmál, ale jenom krátce; jakmile Drew nasedl zpátky do auta, už se mluvilo jenom o nemožnosti poslouchat dobrou muziku a o tom, kdo bude v Meadowbrooke.

Ems se naklonila mezi přední sedadla a zapojila se do hovoru. Smála se prakticky všemu, co Drew řekl, byla tak klidná, uvolněná a sebejistá... Přemýšlela jsem, jestli jsme tu s Gavinem od toho, abychom vyplňovali trapné odmlky v rozhovoru v případě, že se situace nebude vyvíjet podle očekávání, ale Drew a Emma už teď působili jako pár. Hleděla jsem z okna a předstírala, že nešílím z nedostatku místa pro nohy. Navzdory stísněnému prostoru a trochu rozpačitému složení party jsem se těšila, že se konečně dostanu na místo, o kterém se každé pondělní ráno ve škole mluví šeptem jako o dějišti famózních večírků. I když to možná zní směšně, Meadowbrooke bylo legendární.

Zábavní park byl o dvě města dál, poblíž opuštěné psychiatrické léčebny, kterou občas navštěvovali

režiséři duchařských pořadů. Když jsme dojeli na místo, uviděla jsem v kalné záři částečně rozbitých pouličních luceren nejdřív jenom dvojici houpaček, kovovou skluzavku a prázdné basketbalové hřiště. Do impozantního a legendárního místa to teda mělo hodně daleko. Drew minul tu smutnou parodii na hřiště a zahrnul ostře doleva na polní cestu lemovanou stromy. Půda byla nerovná, a jak jsme se drkotali po cestě, uhodila jsem se do hlavy o střechu auta. Spokla jsem vykviknutí a obrátila se k Ems v přesvědčení, že jí ten výjev připadá stejně podivný, jako mně – ale ona jen napjatě hleděla dopředu. Gavin si prozpěvoval s rádiem písničku, kterou jsem v životě neslyšela, ale která evidentně nepatřila mezi kraviny, soudě podle toho, jak si pokyvoval do rytmu.

Cesta vyústila na otevřenou plochu, kde všelijak parkovalo přinejmenším deset dalších vozů, lidi se potulovali kolem a opírali se o nárazníky svých aut. Kdosi přiskočil k našemu autu, bouchnul na kapotu a zařval „Drewmeister!“ Vypadalo to tu jako v safari parku, kde návštěvníci sledují z auta život v džungli. *Podívejte, támhle jsou alfa samci.* Snažila jsem se nezárat vyjeveně.

Když jsme vystoupili, Drew otevřel čtyři lahváče a podal každému z nás po jednom. Gavin se vypařil a nechal mě koukat na to, jak Ems s Drewem zírají jeden na druhého. Lokla jsem si piva, rozhodnutá zapojit se do všeho, co mi dnešní večer nabídne. A proč ne? Jízdu jsem přežila a je tu tolik lidí, tolik *nových* lidí, že toho frajera nepotřebuju.

„Kde je Gavin?“ zeptala se mě Emma.

Pokřčila jsem rameny a ona sraštila obočí. Drew ji vzal za ruku. „Jdeme.“

Ve trojici jsme přešli k ohni, který kdosi založil v sudu na odpadky. Noc byla příjemná a oheň nebyl nutný, ale rozhodně dodával atmosféru. Tváře ozářené plameny byly výraznější, zajímavější. To, co z dálky vypadalo jako jedna velká skupina, bylo nakonec několik menších, trojice a čtveřice postávající společně, uzavřené ve svých miniaturních neproniknutelných světech. Když jsem se otočila, abych řekla něco Ems, byla pryč. Zabzučel mi telefon. Vytáhla jsem ho ze zadní kapsy, vděčná, že se mám čím zaměstnat, a rozklikla jsem zprávu.

Eres muy bonita esta noche, Cassidy.

Ani náhodou, pomyslela jsem si, ale musela jsem to zřejmě říct nahlas, protože kdosi vedle mě ustoupil a zeptal se „Cože?“ V hlavě jsem měla úplně vygumováno; byla to prostě písmenka na displeji, která nedávala žádný smysl. Věděla jsem, že *muy* znamená „velice“. *Bonita* je... „krásná“? A moje jméno. Měla jsem se asi leknout, ale z nějakého důvodu jsem se usmívala. Když mi někdo řekne, že jsem krásná, nepřipadá mi to jako hrozba. Vytukala jsem odpověď.

Jsi tady?

Pokud mi ten neznámý odpoví *en español*, *por favor*, asi začnu ječet.

Podívej se nahoru.

Pomaloučku jsem zvedla bradu a podívala se na oblohu. *A na co se tam mám asi tak koukat? Že by opravdu obzvlášť vypečený Emmín vtípek?*

„Ne tak moc nahoru,“ zavolal mužský hlas.
Podívala jsem se přes oheň. Na druhé straně stál
Gavin.

Všechno se najednou zaostřilo.

To byl Gavin, kdo mi celou dobu psal?!

„Ty?“ zeptala jsem se, když přišel blíž. Sakra, on
má dolíčky ve tvářích.

Zvedl dlaně. „Sí.“

„Ale... proč?“

„Proč ne?“ zeptal se a prošel kolem mě. Jeho taj-
nůstkářský úsměv mi říkal, abych ho následovala.
Seděli jsme spolu v Drewově autě, popíjeli pivo a jen
tak klábosili o škole a o tomhle večeru, až jsem se
rozhodla přejít na důležitější věci.

„Kdes vlastně vzal moje číslo?“

„Emma.“

„Ona mi ne...“

„Řekl jsem jí, aby to nedělala.“

„Nebylo by jednodušší se mnou mluvit ve třídě?“

„A kde je v tom nějaké tajemství? A kromě toho
ve třídě jseš moc vážná, pero připravené, sešit u ruky,
časuješ slovesa a podobný hovadiny.“

*On si myslí, že jsem moc vážná? On si mě ve třídě
všimnul?*

„Takže Ems ví, že jsi mi textoval, a tys věděl, že
půjdu dneska s ní – tak proč ses vypařil, když jsme
sem přijeli?“ Ani jsem nevěděla, kde se tahle smělá
Cassidy vzala, ale cítila jsem se nabitá energií, chtěla
jsem tomu přijít na kloub a on byl takhle zblízka
zatraceně roztomilej.

„Měl jsem dojem, že nemáš zájem. Celou cestu jsi
koukala z okna.“

„Mluvils akorát o blbý muzice.“

„Vždyť byla blbá, ne? Chci říct, že když Drew platí nehorázný prachy za prvotřídní satelit, tak by člověk čekal, že...“

„Co bylo v té poslední textovce?“

„Chodíš na španělštinu, tak bys to měla vědět.“

„Já jenom vypadám vážně, to ty jseš tady odborník na španělštinu.“

„Jenom proto, že na ni chodím už podruhé. Butlerová by si měla obměnit přípravy na hodiny,“ prohlásil.

Nehodlala jsem to nechat být, chtěla jsem slyšet, jak to řekne nahlas. Otočil ke mně hlavu a na tváři se mu odrážely odlesky plamenů. Upřeně se mi zadíval do očí. Vypadal v tu chvíli tak vážně.

„Dneska večer jsi velice krásná, Cassidy.“

Začervenala jsem se, zasmála se a upila ze svého piva. Najednou se ozvalo hlasité houknutí a zablikala světla. Modrá a červená, modrá a červená.

„Doprdele,“ ulevil si Gavin, vzal moje pivo a hodil ho k nedalekému koši na odpadky. Pak mě popadl za ruku: „Zdrháme.“

A nebyli jsme jediní, kdo mířil k lesu. Nebyla jsem si jistá, před jakým průšvihem vlastně utíkám, ale mě notně poháněla představa babi v zástěře, nebo ještě hůř, mámy, která ten večer měla rande, jak si mě jdou vyzvednout na policejní stanici.

Jak jsme se prodírali mezi stromy, listí šustilo a ozývaly se výbuchy smíchu. Další šustění, další smích a *pššš* se ozývalo ze všech stran, jak se všichni rozprchli od ohně. V lese bylo chladněji, tvář mi zamrzla v úsměvu a přerývaně jsem dýchala. Vůbec jsem netušila, kam míříme, ale věřila jsem Gavinovi. Neměla jsem na výběr.

Soustředila jsem se na jeho ruku svírající tu moji, jak mě vede vpřed. Měla jsem pocit, že tak je to správně, bylo to příjemné, jako bych našla něco, co jsem kdysi ztratila. Cítila jsem, jak mi tluče srdce, a poslední lok piva hrozil návratem na jazyk. Konečně jsme doběhli na otevřený prostor – jakési pole zarostlé po pás vysokým plevellem, které ukryvalo mohutnou impozantní budovu obklopenou drátěným plotem. Gavin pustil moji ruku, udělal ještě jeden krok, vzhlédl k nebi a rozesmál se. Předklonila jsem se s rukama na kolenu, schvácená během, a v ústech jsem měla sucho. Gavin mě vzal znovu za ruku.

„Pojď sem.“ Byl taky udýchaný. Posadili jsme se na studenou zem, opřeli se zády o mohutný kmen stromu a pozorovali opuštěnou léčebnu. Dech se mi konečně zpomalil a začala jsem uvažovat racionálněji.

„A co budem dělat teď?“

Gavin se rozesmál. „Budeme čekat. Tohle se stane vždycky, když nějaký blbec zapálí oheň.“

„Půjdou za náma?“

„To je moc velká námaha; proto se vždycky rozučeme. Občas tu nechají hlídkové auto, ale myslím, že dneska budeme mít štěstí. Pár lidí, už plnoletejch, co sem choděj pravidelně, to ukecá. Dokud neprovedem nějakou opravdovou průser, jako třeba že bysme zapálili les, tak to všichni tak nějak tolerujou. Ale večírek pro dnešek skončil.“

Seděli jsme a poslouchali, dokud zvuky v lese neutichly. Oheň uhasl. Záblesky světél zmizely. Přitáhla jsem si kolena k bradě, abych si udržela teplo, a zahleděla se na opuštěnou léčebnu. „Myslíš, že tam fakt straší?“

„Ne,“ odpověděl Gavin, sáhl do kapsy a vytáhl gravírovanou placatci. „Ale dobře by se tu točil horor, co? Možná je tu někde nějaký psychouš, co utekl těsně předtím, než to tu zavřeli, a celou tu dobu žije v lesích – a teď se rozhodne vyrazit na vražedné tažení, protože si myslí, že ho pronásledujeme.“

„Takže my budeme první, kdo umře?“

„To asi já, ty budeš naivní hrdinka, do které se hned každý zamiluje.“ Otevřel placatku a nabídl mi. Chystala jsem si vzít, ale zarazila jsem se.

„Anebo se naivní hrdinka ztratí v lesích, ale najde ji šarmantní muž, ze kterého se pak vyklube onen uprchlý psychouš, dívku zdroguje a odvede ji do svojí laboratoře v léčebně, kde na ní bude provádět všechny možné zvrhlé pokusy.“

Zavdal si z placatky: „Je to jenom Fireball.“

„A ty s sebou potřebuješ nosit placatci?“

„Občas. Otupí hrany. Zahřeje. Nebudu provádět žádné zvrhlé experimenty, pokud nebudeš chtít,“ prohlásil a podal mi placatci znovu.

„G.W.H. – jaké máš vlastně prostřední jméno?“ zeptala jsem se.

„To je placatka mého táty; George Wallace Henley.“

„Jaj, to je jméno hodné placatky,“ poznamenala jsem a podala mu ji zpátky.

Zasmál se. „Zní to důstojně, že jo? Já jsem Gavin William Henley, takže ji můžu vydávat za svoji.“ Dal si ještě jeden lok a zašrouboval ji. Zabzučel mu telefon. Sáhl do kapsy a zkontroloval si zprávy. Displej mu ozářil tvář.

„Drew tvrdí, že vzduch je čistý.“

Pocítila jsem zklamání. Seděla jsem v poli plném plevelů před opuštěnou léčebnou a vůbec se mi nikam

nechtělo. Gavin vstal, podal mi ruku a vytáhl mě na nohy. Zakopla jsem o kořen stromu a zachytila se jeho paží, abych neupadla. Přidržel mě, dokud jsem nenašla zase rovnováhu, a smál se. Dokonce i jeho smích byl sexy. Nedokázala jsem přestat se na něho dívat, nemohla jsem se dočkat, co dalšího řekne. Jak to, že jsem si ničeho z toho nevšimla za celé dva měsíce španělštiny?

„Myslím, že my dva bychom byli pár, který nakonec všechno přežije,“ prohlásil. „Ten, kterému všichni drží palce.“

Opřela jsem se zády o strom, přitáhla ho k sobě a zapátrala jsem po jeho rtech dřív, než jsem mohla začít uvažovat, racionalizovat, zastavit sama sebe, protože ten kluk s placátkou znamená potíže a já jsem to věděla. Ale bylo mi to jedno. Na okamžik ho to zaskočilo, ale pak spokojeně zamručel a ucítila jsem, jak mě políbil. Měl teplé rty, co chutnaly po skořici, pažemi mě pevně tisknul k sobě a všechno kolem najednou zmizelo. Měla jsem svůj famózní příběh, který budu šeptem vyprávět v pondělí ráno ve škole.

Teď bych si přála, abych ten příběh mohla zapomenout.

A v jedné dlani přání... no jo, vím, k čemu bych se dostala.

„Hej Cass, ty jsi snad v jiné galaxii,“ babi se přidržela zábradlí a sedla si na schod vedle mě. Zahnala jsem myšlenky na Gavina, ale jedna hlodavá otázka zůstávala – ta, kterou nadnesla předtím Emma v mém pokoji.

„Myslíš si, že prostě utíkám?“ zeptala jsem se.

Vyprostila cosi z kapsy zástěry – sáček se dvěma mandlovými sušenkami. Jednu mi nabídla. Nejdřív

jsem měla chuť odmítnout, ale uvědomila jsem si, že mi Jade Garden bude brzy chybět. Chvíli jsme uku-sovaly sušenky, než babi konečně odpověděla.

„Víš, ten kluk se mi nikdy nelíbil. Nesnědl dezert.“

Rozesmála jsem se. „To se stává.“

„Chlap, který nemá rád sladké, neumí sám být sladký, alespoň podle mých zkušeností. A nemyslím tím umělou a falešnou sladkost. Myslím tím hluboký, opravdový vztah.“

Radši jsem nezkoumala, co to znamená být hlubo-ce a opravdově sladký. Byla jsem si jistá, že ať už má babi na mysli cokoliv, je to pořádně daleko od toho, co si představuje moje zkažená mysl. Na ve-randu vyšla i máma, rozložila si skládací křesílko, uvelebila se s nohama na zábradlí a vyrazila dlouhý, utrápený povzdech.

„Cassidy si myslí, že utíká.“

„Já chci utéct,“ odpověděla máma, zaklonila hlavu a podívala se na oblohu.

„Takže si myslíš, že utíkám?“

Obrátila ke mně hlavu. „A ty si to myslíš?“

„Já nevím. Emma tvrdí, že je nedospělé prostě zmizet.“

„A Emma má teď patent na dospělost,“ prohlásila babi.

„Já vím, já vím, prostě nechci, aby to vypadalo, že srabácky utíkám.“

Máma se znovu zasněně zahleděla na oblohu a tvář jí zněžněla: „Utíkáš od čeho? Cassidy, prostě strávíš léto s tátou, nikam neutíkáš. Změníš prostředí. V tom je rozdíl. Otevíráš se novým zážitkům. To je všechno a není na tom nic špatného. Prospěje ti to.“

Doufala jsem, že má pravdu.

Se zavřenýma očima jsem si mohl představovat, že jsem v oceánu.

Jsem celý pod vodou.

Vznáším se.

Nehybný.

Mám všechno pod kontrolou.

Splývám s vodou kolem.

V určitých chvílích dokážu vykročit ze svého života. (Vykročit. Ha.)

Jenže vždycky nakonec přišel ten okamžik, kdy mi můj mozek připomněl, že komunikace mezi ním a mýma nohama je poněkud na vodě. Že si může rozkazovat, jak chce, celý den, ale moje spodní půlka prostě neposlouchá, jako kdyby si nervy v nohách zacpávaly uši a prozpěvovaly *lalalalalalala, my tě neslyšíme*. Jenže je to horší, nedá se to napravit.

Nikdy nebudu znovu chodit.

Dokonce ještě rok po nehodě mi ta věta připadala neskutečná.

Diagnóza G822: Paraplegie. Písmena a čísla, co mě teď definují.

I ty znějí neskutečně.

Ale ve vodě, tam jsem si mohl představovat. Vzpomínat.

Kdyby pod hladinou nebylo slyšet přehrávání instrumentálky „Radioactive“, byl bych v ráji.

„Bryane.“

Šplouchnutí do tváře mě přeneslo zpátky doprostřed bazénu. Zářivky místo sluníčka, chlór místo soli. Vytřel jsem si vodu z očí, vytáhl pěnovou nudli zpod kolen a plaval rukama, abych se udržel zpříma. Paže mě bolely úsilím. Makal jsem hodně tvrdě – sice nemůžu používat nohy, ale horní část těla mám jako nějaký zatracenej Iron Man. A to je kriplbonus.

Jena, která tady v rekreačním centru nedávno začala pracovat, postávala na okraji bazénu a mávala mi. Pořádně jsme se neznali, ale věděli jsme jeden o druhém. Wade o ní věděl všechno, jako o každé holce, která v létě dělala v rekreačním centru. Nezadaná. V posledním járu. Hraje fotbal a plave. Ráda chodí na večírky. Dolní okraj červené záchranářské mikiny jí plandá až na stehna. Dlouhé, opálené nohy. Nohy, které můžou běhat, skákat a kopat, aniž by tomu musela věnovat jedinou myšlenku. Stehna, která by se mohla kolem mě omotat...

Odkušala si.

„Promiň, že jsem tě postříkala, chtěla jsem, abys vnímal.“ Sklonila se a vytáhla pěnovou nudli z bazénu.

„Žádný problém, už se mě pokoušeli přimět vnímat i horším způsobem.“

Stiskla rty. Zjevně ji moje výbava neoslnila.

„Už budeme za chvíli zavírat.“

„To už je sedm? Hned budu venku.“

Rozhlídla se kolem. Oči se jí zastavily u bazénového výtahu. Během prvních několika návštěv jsem ho použil a z duše jsem ho nenáviděl – zvláště proto,

že jsem potřeboval něčí pomoc i k tomu, jít si zaplavat. Ale po šesti měsících tréninku už jsem byl profík v lezení z a do bazénu – a ne, žádné fanfáry, díky. Ačkoliv nechat si pomoci od Jeny by za to možná stálo.

„Já to nepotřebuju,“ oznámil jsem jí a zamířil ke konci bazénu. Sledovala mě po okraji až na konec dráhy.

Vytáhl jsem se na okraj a otočil se, spustil zadek na dlaždičky a vyrovnal těžiště. Jena mi podala ručník. Chystal jsem se jí říct, že nepotřebuju chůvu, ale nakonec jsem jen kývnul a ručník si vzal. Když vám pomáhají hezký holky, tak se to rozhodně taky počítá za křípbonus. Nechal jsem si vozík poblíž, abych se k němu snadno dostal. Podívala se na něj a pak na mě.

„Není to tak těžký, jak to vypadá. Zvládám to.“

Pohrávala si se šňůrkami mikiny, očima přejížděla mezi mnou, vozíkem a skupinkou vřeštících dětí na druhém konci bazénu. „Pan Beckett říkal, že se za ním máš stavit, než odejdeš. Potřebuješ, ehm... ještě s něčím pomoci?“

„No, chystám se do sprchy...“

Prudce zvedla hlavu a zahleděla se mi do očí. Vypadala jako zmatené kotě, možná přemýšlela, jestli mi dobře rozuměla. Věděl jsem, že je ode mě kruté nechat ji tápat. Emočně se ukájela nad tragikou mojí situace, jako všichni, kdo věděli o mně a o mojí nehodě. *Jé, to je ten kluk; ten co tak rád surfoval a pak spadl a podělal si život navždycky. Pro něj přece dělali tu charitativní sbírku, to rybí grilování v prostorách VFW. Musíme být ohleduplní.*

Usmál jsem se na ni: „Dělám si srandu.“

Záblesk bílých zubů a pisklavé zahihňání mi prozradily, jak se jí vážně ulevilo, že se jí nepokouším dělat návrhy. Smích vždycky protrhne ledy. I když je to smích, který říká „do háje, to jsem teda ráda, žeš jenom kecal“. Alespoň jsem ji přiměl myslet na něco jiného, než jak dostat moji kripláckou zadel z bazénu.

„Měla bys říct panu Beckettovi, že má pouštět pod vodou lepší muziku – ty instrumentálky jsou fakt nudný. Třeba Neck Deep².“ Přehodil jsem si ručnick přes ramena.

„To je skupina?“

„Jo, vím, že to zní divně – asi by to mohla být ironie, kdybych byl kvad – nebo snad shoda náhod? Vždycky se mi tyhle dva pojmy trochu pletou,“ vysvětloval jsem.

„Kvad?“

„Jako kvadruplegik, to jsou lidi ochrnutí od krku dolů. To by bylo trochu...“

Do háje, Bry, proč taky nevtipkujеш třeba o tom, jak se ráno prohlížíš, jestli se ti neudělaly proleženiny, to bys ji konečně dostal... „Taky mám rád Jimmy Eat World a The Story So Far.“

„Miluju Jimmy Eat World. Budu si o tom muset s panem Beckettem promluvit,“ řekla a přehnaně se usmívala, abychom překonali ten trapný moment. Děcka na druhém konci bazénu začaly zase vřestět a honit se. Jena zahvízdala na píšťalku. Děti zlobily dál. Protočila oči v sloup. „Musím je jít srovnat, tak zatím.“

„Jasně, čau,“ opověděl jsem, ale ona už křičela na děti, aby se nehonily. Neposlouchaly ji.

2 „Až po krk“ – pozn. překl.

Dobře jim tak.

Zabrzdl jsem vozík, vyhoupl se na sedačku a vyrazil do sprch.

Sám.

„Tak jsem slyšel, že se ti nezdá můj hudební vkus?“ Pan Beckett hleděl upřeně na obrazovku počítače, zatímco jsem manévroval dovnitř. Rekreační centrum bylo ve starší budově a při jeho stavbě ještě nikdo nevěnoval moc pozornosti bezbariérovému přístupu, tedy až na novější křídlo, kde byl bazén. Bylo to o fous, ale zvládl jsem to a zaparkoval mezi židle před jeho stolem. Asi si myslel, že působí dojmem silně zaměstnaného člověka, ale v odrazu jeho brýlí jsem si všiml, že hraje solitaire. Po několika kliknutích myši obrátil pozornost ke mně a položil ruce na psací podložku před sebou. Celé to bylo podivně formální, vzhledem k tomu, že to byl můj kmotr.

„Je skvělý, pokud chceš, aby ti tam všichni usnuli, Owene.“

„Ale jsou to populární skladby, ne?“

„Pro čtyřicátníky.“

„Au, to zabořelo, Lakewoode.“

„Chtěl jsi se mnou mluvit?“

Pan Beckett byl nejlepší kamarád našeho táty, chodil s ním na ryby a u nás doma byl pečený vařený i o všech svátcích. Zatímco máma s tátou a můj mladší brácha Matt ještě tvrdě makali na tom, aby si zvykli na rodinný život s kripkem, on byl, kromě mého terapeuta, prvním člověkem, který mi pomohl získat pocit, že ochrnutí není něco jako bezútešný trest na doživotí. A nebyl to z jeho strany žádný falešný soucit. Žádné hecování ani

klišé plná moudrosti nebo lítosti. Prostě tu byl, v těch dobrých i v těch špatných chvílích, a nabízel tichou podporu na cestě dál. Nechal mě, abych se cítil mizerně, když jsem to zrovna chtěl, ale nikdy mi nedovolil se v tom utopit tak hluboko, že už bych se nedostal ven. Z výrazu jeho tváře jsem nedokázal poznat, k čemu směřuje, ale věděl jsem, že si chce o něčem promluvit. Sundal si brýle na čtení, složil je pečlivěji, než bylo nutné, a položil je na horní roh psací podložky. Pak se konečně opřel o lokty.

„Tak co je?“ vyzvídal jsem.

„Jaké máš pocity z toho pondělka?“

„Dobry, jsem pripravenej.“ V pondělí jsem měl poprvé po nehodě nastoupit jako táborový vedoucí. Dělal jsem stejnou práci, když mi bylo patnáct, a říkal jsem si, že se věci za dva roky určitě moc nezměnily. Šestiletý děcka jsou prostě šestiletý děcka. Jedí, běhají, blbnou na záchodech. A nechtějí dělat nic moc jiného, než plavat. Naprosto zvládnutelný.

„Tak jo, v pohodě.“

„Nezní to, jako bys sis myslel, že je to v pohodě.“

Dlouze vydechl, zaklonil se v židli a složil si ruce za hlavou, jakoby se chystal dělat shyby. Zatímco mluvil, zahleděl se na mokrou skvrnu na stropě.

„Myslím si, že je to v pohodě, a rád slyším, že jsi připravený, protože já si to taky myslím.“

„Tak kde je problém?“

„Nemáš pocit, že to vypadá tak trochu jako Florida?“ ukázal na strop a obtáhl tvar mokré skvrny ve vzduchu prstem, „támhle to je jako držadlo pánve, a koukni támhle...“

„Prostě to řekni narovinu. Já to unesu.“

Podíval se na mě znovu a posadil se zpříma. „Někteří rodiče vyjádřili obavy ohledně tvé schopnosti postarat se o děti v případě nouzové situace.“

„To se snad všechno probíralo na předtáborové schůzce minulý týden. Jaké nouzové situace?“

„Já nevím. Polární ledy roztávají. Vlkodlaci koušou. Prostě obvyklé věci, s kterými si rodiče dělají starosti. Já vím, že jste s Wadem víc než schopní se postarat o svoje družstvo.“

„Tak proč mi to říkáš?“

„Chtěl jsem, abys to slyšel ode mě, a ne z nějakých dokola opakovaných drbů nebo od drzého děcka. Ty to zvládneš – nenabídl bych ti tu práci, kdybych si to nemyslel – ale vím, že může být těžké jednat s lidmi, kteří si neuvědomují, co všechno dokážeš.“

„Seru na to.“

„Mluv slušně, Bry.“

„Kdo si stěžoval?“

„Na tom nesejde. Uklidnil jsem všechny zúčastněné, ale protože to je poprvé, co jsi po nehodě zpátky v práci, říkal jsem si, že bych ti měl dát víc možností na výběr.“

„Jako co?“

„Víš, že Olivia už nebude s Tori dělat kurz vaření. Její táta...“

„... pracuje na strojařském projektu v Houstonu a musejí tam odjet na celé léto. Jo, to vím.“ Vynechal jsem, že Tori poslední dva týdny o ničem jiném nemluví a je naštvaná, že Liv bude pryč celé léto. Bojí se, že pan Beckett její kurz vaření zruší a přiřadí ji k družstvu kluků z druhého stupně.

„Letos tenhle kurz nabízíme poprvé, jako volitelný. Hodně děcek si ho vybralo, takže Tori bude

rozhodně potřebovat pomoc. Říkal jsem si, že ti nabídnu i tuhle práci a nechám tě vybrat, jestli radši budeš na jednom místě pomáhat Tori a děti budou chodit za váma, nebo jestli chceš zůstat u původního plánu. Najal jsem za Liv náhradnici, ale neřekl jsem jí přesnou pracovní náplň, takže pořád máme čas to přeskládat podle tebe, pokud bys chtěl.“

To, co jsem miloval na práci táborového vedoucího, bylo, že byl každý den jiný. U dětí jsem byl za hvězdu – teda alespoň v patnácti. Jejich bezpečnosti nebyla nikdy problém – vždycky jsem na ně dával pozor a počítal, jestli mám všechny, a stejně jsme trávili hodně času v budově. Ale když jsem slyšel, že lidi mají obavy, začínal jsem o sobě pochybovat. Do háje.

„Zůstanem u původního plánu.“

Usmál se. „Myslel jsem si, že to řekneš.“

„Ještě něco?“

„Ne. Jo vlastně, připomeň tátovi, že pokud chce jít zítra na ryby, loď odplouvá ve 4:30.“

„Vy jste fakt cvoci, chlapi,“ prohlásil jsem a otočil se k odjezdu.

„A užij si víkend, odpočiň si – budeš to potřebovat!“

Když jsem ujížděl chodbou, začal mi v batůžku zvonit telefon. Počkal jsem, až budu venku u auta a pak jsem se teprve podíval, kdo to je. Tori. Holka odvedle. Kámoška. Neuvěřitelný zvědavce.

Kde jseš?

Liv je tu poslední večer!

Nevykašli se na to, potřebujem tě tu!

Ne, ve skutečnosti mě nepotřebujou. Liv odjede, ať se ukáží, nebo ne. Nepotřebujeme rozpačité loučení

s grilováním a nucenými úsměvy, i když jsem si nemyslel, že to je její nápad. Dělat z komára velblouda, to je klasická Tori a teď chce, abychom všichni spolupracovali. Odpověděl jsem.

Já: *Jsem unavenej.*

Tori: *Co? Z toho, že celej den sedíš? :-)*

Já: *Jo :P*

Tori: *Srabe.*

Já: *Tak jindy.*

Nastavil jsem si telefon na tichý režim, strčil ho do kapsy u batohu, otevřel dveře auta a přesedl si na sedadlo řidiče. Pořídít si po nehodě Dodge Charger byl můj nápad, můj důvod vstát ráno z postele. Chodil jsem do autoškoly a měl jsem ho vyhlídnutého ještě před tou nehodou, ale když pak na mě plně dolehlo poznání, jak se můj život změní, byl to první, na co jsem pomyslel.

Po jednom zvlášť náročném dnu fyzioterapie mi táta řekl, že mám auto – že ta charitativní akce pomohla zaplatit úpravu řízení pro postiženého řidiče a všechny papíry. Až budu připravený dokončit autoškolu, mám lekce zaplacené. Auto se teď stalo prodloužením mého těla, stejně jako vozík. Miloval jsem ho a miloval jsem svobodu, kterou mi přinášelo. Chvilí trvalo, než jsem se naučil, jak přesednout do auta a pak složit vozík, ale teď už to pro mě byla druhá přirozenost.

Vycvakl jsem z vozíku jedno kolo, pak druhé, pak jsem ho složil a uložil přes rameno na zadní sedadlo auta. Zavřel jsem dveře, nastartoval motor a pustil na stereu nesnesitelně hlasitě Neck Deep.

Vyrazil jsem z parkoviště, zamířil domů a zazubil se na chlapa, kterému jsem při odbočování vpravo zahradil cestu. Počet obyvatel Crest Haven se od Dne obětí války už ztrojnásobil. Turisti.

Pro tohohle chlápka jsem jenom frajer v autě.
Skvělej pocit.

Čím víc jsem se blížil k domovu, tím víc jsem se snažil ignorovat hlodavý pocit, že jsem vlastně srab. Už je pozdě to otočit a jet tam, a stejně, co bych tím dokázal? Byl jsem opravdu unavený, to byla skutečnost, ne výmluva. Ale pokud jsem měl být k sobě upřímný, víc šlo o pud sebezáchovy. Je tak hrozné přiznat si, že se mi ulevilo, že Liv bude dva měsíce pryč? Možná, že dva měsíce odloučení pomůžou znovu nastartovat naše přátelství.

Liv je prostě Liv, odjakživa v naší partě. Chodí s náma ven, skáče na prkně nebo vtipkuje po školních chodbách s ostatníma. Je sexy takovým tím drsným způsobem, nenechá si nic nakecat a má skvělý úsměv. Když se mě zeptala, jestli s ní půjdu na maturiták, souhlasil jsem. Ať už to bylo rande z milosti nebo ne, bylo to příjemné. Normální.

Chodili jsme spolu ještě asi tak měsíc po plese. Nic vážného, prostě jsme se párkrát sešli. Začalo to být divné, když mě pozvala, abych se k nim přišel podívat na film. Jít k někomu domů byl vždycky trochu problém, kvůli schodům, prostoru, kobercům. Přestože už jsem měl větší praxi v pohybu v interiéru, ne každé místo bylo připravené na moji návštěvu. Liv měla přebudovaný sklep hned vedle garáže a v něm velkou telku a koženou polohovací sedačku. Bylo to super jen tak vypnout a koukat na film. S holkou. Sám.

Seděli jsme vedle sebe na sedačce, film běžel, ale já jsem se dokázal soustředit jenom na její přiléhavý fialový top. Jak obtahoval její křivky. To místečko mezi prsy, kam jsem si přál přitisknout rty. Ne že bych čekal, že se toho bude moc díť. Nikdy jsem nevěděl, jestli moje tělo bude spolupracovat, nebo ne. Občas jsem ztvrdnul třeba uprostřed hodiny chemie, jenom když se o mě otřely kalhoty, ale když jsem měl vedle sebe holku a fakt by se to hodilo, nemohl jsem se na to spolehnout.

„Vždycky ses mi líbil,“ zašeptala a začala mi ožďibovat lalůček.

A... povstání.

Liv si mě osedlala, sundala si topík a její dokonalá prsa se ocitla přímo přede mnou, přesně jak jsem si to představoval. Hebounká. Kůže jí sladce voněla, jako vanilka. Zahoupala boky. Zápasil jsem rozechvělými prsty s knoflíčkem na jejích kalhotách, ale natáhla se a rozepnula je sama. Opravdu se to dělo.

A pak nic.

„Dělám něco špatně?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl jsem. Líbali jsme se ještě chvíli, ale vzrušení bylo pryč. Alespoň pro mě. Nechal jsem toho a sevřel rty, ale Liv si nedala napovědět. Přejela mi rty jazykem a pokryla je drobnými polibky.

„Stačí.“

„Bry, to je v pohodě,“ zašeptala.

„Ne, Shay, to není v pohodě.“ Odvrátil jsem tvář a pak jsem si teprve uvědomil, co jsem to řekl.

To ji zastavilo.

Zaklonila se a založila si ruce přes nahou hrud'. „Já nejsem Shay, v tom to je?“

„Ne,“ bránil jsem se, ale *co když ano?* Vyjelo mi to z pusy tak přirozeně.

„Tori mi řekla...“

„Tori by měla občas držet pusu,“ přerušil jsem ji.

„Podívej, ona nechtěla...“

„Tak o tom to všechno je? Ples, randění... chtělas to ty, nebo ti o to Tori řekla?“ Nedokážu si ani najít holku bez pomoci. Vztek na Tori přebil můj pocit zahanbení. Se vztekem jsem se uměl vyrovnat. I to ostatní – že se mi Liv nepodívá do očí, že jsem ji sakra oslovil Shayiným jménem ještě po takové době, neschopnost odsud rychle vypadnout – to prostě bylo k vzteku.

Zapnula si kalhoty, sklouzla ze mě a šla si najít podprsenku. Podal jsem jí topík a přesunul se na kraj gauče, abych si mohl přesednout na vozík. Kožený povrch byl kluzký a já přistál obličejem na podlaze. Liv vykřikla a klesla na kolena, aby mi pomohla.

„To zvládnou,“ řekl jsem jí a vytáhl se do sedu. Vozík jsem měl na dosah. Srovnal jsem si nohy a vyhoupl se na sedačku. Liv mě vzala za ruku a sedla si na gauč. Minuty ubíhaly. V televizi se střílelo. Dokonalá muzika k dané scéně. Liv mi přejela palcem po hřbetu ruky. Pak se na mě podívala. Její oči mě palovaly.

„Myslím, že tohle nezvládnou,“ řekla.

„Já to po tobě nechci,“ odpověděl jsem.

Vyprostil jsem ruku z její.

„Můžeš mi otevřít garáž?“ zeptal jsem se. Přikývla. Už jsme nepromluvili.

A bylo to.

Stačilo to místo rozloučení.

Když jsem dojel domů, máma byla uvelebená na gauči s knížkou v jedné ruce a kafičkem v druhé. Během školního roku učila výtvarku v prváku na Cresthavenské střední. Před mojí nehodou vždycky učila ještě alespoň jeden letní kurz, ale tohle léto se rozhodla vynechat, protože prý potřebuje pauzu. Byl jsem přesvědčený, že je to kopa nesmyslů, že ve skutečnosti na mě chce trochu dohlížet. Když jsem projel dveřmi, vzhledla.

„Ahoj, jaké bylo plavání?“

„Skvělé, jsem silnej jak silnice.“

„Máš hlad? Zbylo ještě kuře na parmezánu.“ Postavila hrnek na podšálek a strčila záložku do knížky.

„Skvělý.“

Šel jsem do svého pokoje a pověsil si batůžek na háček u dveří. Jedním z nečekaných důsledků mého postižení bylo, že se ze mě stal magor na pořádek. Chtěl jsem mít všechno po ruce. Jednoduché. Žádný bordel na zemi. Když jsem byl na rehabilitaci, rodiče přebudovali domácí kancelář na nový pokoj. Byl větší než můj starý, ale chybělo mi, že už nejsem nahoře, blíž k Mattovi. Chyběly mi naše noční rozhovory přes společnou koupelnu. Ale na druhou stranu – další kriplbonus – nemusím se dělit o sprchu.

„Nezapomeň na mokré plavky,“ zavolala máma z kuchyně. Zahrabal jsem v batůžku, vytáhl plavky a vyrazil za ní do kuchyně. Vzala mi plavky z ruky.

„Já to udělám,“ bránil jsem se.

„Ne, najez se, než ti to vystydne.“

Na stole už mě čekalo kuře na parmezánu a kola. Moje oblíbené jídlo. Pustil jsem se do toho. Ani jsem si neuvědomil, jaký mám hlad, dokud nestála večeře přede mnou. Nic tak dobrého by na Livině večírku

nebylo – o důvod víc netrápit se tím, že jsem tam nešel, řekl jsem si. Máma se vrátila a zavřela za sebou dveře.

„Přišla ti dneska nějaká pošta,“ řekla mi a začala se probírat balíčkem dopisů na lince. Zanořila se do velké naducané bílé obálky, vytáhla černé triko a rozložila ho přes židli, abych si ho mohl prohlédnout. Byl na něm text: *Nečekejte na mě, půjdu po schodech* a pod tím obrázek vozíku drkotajícího dolů po schodech. Usmál jsem se. Tyhle trika, to byl takový náš vtíp mezi mnou a mámou, od té doby, co mi můj terapeut dal jedno takové poslední den mojí rehabilitace. Stálo na mě *Tohle je moje jízda*. Táta černý humor moc rád nemá – je pořád přesvědčený, že jednoho dne se zase postavím na nohy, a myslí si, že jenom děláme na osud dlouhý nos. Já to považuju za drobný projev rebelství. Za způsob, jak ukázat lidem, že mám smysl pro humor. Že nemusejí být vážní, když jsou se mnou.

„Říkala jsem si, že by sis ho třeba mohl vzít v pondělí,“ navrhla a sedla si naproti mně. V jejím hlasu jsem vytušil cosi, co mi napovědělo, že ví, o čem se mnou pan Beckett mluvil.

„Nech mě hádat, mluvila s Owenem,“ prohlásil jsem a navíjel špagety na vidličku.

„No jo, mluvila,“ přiznala se. „Ještě si nebyl jistý, jestli ti to řekne.“

„Byl bych radši, kdyby mi to neřekl,“ prohlásil jsem a nacpal špagety do pusy.

Zvenku se ozvalo hlučné žuchnutí a dusot. Můj mladší brácha Matt se chystal vrazit do kuchyně, když máma vstala.

„Počkat – nechod' mi do domu v těch pracovních botách. Naneseš mi sem všude bahno a hnůj.“

Matt něco zavrčel a začal si stahovat boty. Pak vešel dovnitř a vyvalil oči na moje jídlo. Natáhl se, ukradl mi kus kuřete z talíře a zbodnul celou půlku, než mi ho zase vrátil.

„Hele,“ protestoval jsem, ale neubráníl jsem se smíchu.

„To víš, fyzická práce dodává apetýt.“ Matt letos v létě poprvé pomáhal tátovi v naší zahradnické firmě. Nemělo by se mě to dotknout, ale stalo se. Bylo nevysslovenou samozřejmostí, že jednoho dne to bude firma Lakewood a synové. Já jsem se tomu vždycky vzpíral, a když mi bylo patnáct, našel jsem si práci v rekreačním centru téměř natruc. Nevadilo mi pomáhat tátovi, ale nikdy jsem neviděl jako zářný cíl svého života kydat hnůj kolem kytek. Samozřejmě, že ta práce obnášela víc, než jen to – ale nic, co by mě zaujalo. Dokud jsem nepřišel o možnost volby. A přestože teď pořád můžu pomáhat, dělat plnohodnotnou práci je výzva.

Výzva. Tohle zatracený slovo občas nenávidím.

„A kde je táta?“ zeptala se máma.

„Musel zajet ještě pro benzín do sekaček. Zejtřa máme velké džob,“ odpověděl Matt, otevřel lednici a vytáhl krabici pomerančového džusu. Ani se neobtěžoval se sklenicí.

„Matty, krm se jako člověk, přinesu ti skleničku,“ komentovala to máma.

Zavřel džus a strčil ho zpátky do lednice. „Ne, to je v pohodě, mami, mám ještě na večer plány.“

„Ale, opravdu?“ vyptávala se máma a opřela se o linku.

„Jo, a myslel jsem, že taky budeš venku, Bry,“ dodal.

„Co tím myslíš?“ zeptal jsem se.

„Liv má tu rozlučkovou párty.“

„Párty? Myslel jsem, že tam bude jenom pár lidí.“

„Tak to původně začalo. Nick mi psal – právě se přesouvají do domu, takže se osprchnu a vyrazím tam.“

Nick je Torin brácha, dvojče. Náš soused. Můj kámoš. Tak nějak.

„Takže mi chceš říct, že vedle u sousedů bude párty?“ ujišťovala se máma. Matt se zazubil.

„Klid, mami, nedělej si starosti, jenom se budem trochu bavit; možná se stavíme a zajezdíme trochu na rampě, jestli to neva,“ vysvětloval Matt.

„A kdo je to ‚my‘?“ vyptávala se dál.

„Pár kámošů. Je to v pohodě, mami, opravdu. Bry, měl bys jít taky.“

„Nemám zrovna náladu na rampu a skejt, Matte.“

„Haha. Však víš, co myslím. Copak nejste s Liv něco jako pár?“

Cítil jsem na sobě máminy oči. Po tom cirkusu, kterému říkali maturiták, jsem doma o Liv mlčel a vyhýbal jsem se tématu svého neexistujícího partnerského života jako čert kříži. Máma fakt potřebuje zpátky do práce.

„Ne,“ odpověděl jsem a přísahám, že jsem měl pocit, jakoby to slovo znělo ozvěnou po celé kuchyni.

„Ty povaleči,“ ušklíbnul se Matt. „Tak zatím.“ Prohučel domem, bral schody po dvou. Živel. Je tak velký a hlučný, že chvíli trvalo, než se po jeho odchodu uklidnil vzduch. Máma si sedla proti mně. Dorazil jsem zbytek jídla.

„Proč nechceš jít na tu párty?“ zeptala se mě.

„Není to vlastně ani opravdová párty, mami. A vůbec, jsem utahanej. Mám v plánu strávit večer s *Realm Wars*.“

„Podívej, Bry, nic mi do toho není, ale je léto a myslím, že by ses měl trochu snažit a možná...“

„Možná co?“

„Prostě víc chodit ven. Ty online hry byly na začátku fajn, ale dělám si starosti, že...“

„Podívej, kdybych chtěl jít, tak půjdu. Jenom zrovna teď nemám náladu se s nikým vidět. Nehledej v tom nic víc.“

Přikývla. A já se cítil jako zmetek.

„A co se týče toho předtím, co si myslíš *ty* o tom, co říkal Owen? Bojíš se, že si s dětma neporadím, kdyby došlo k nějaké nouzové situaci?“

„Bry, já si dělám pořád s něčím starosti. Bojím se pokaždé, když sedáš do auta, nebo když vím, že plaveš. Pomodlím se. Automaticky. To prostě máme dělat. Ale že budeš vedoucí na příměstském táboře? To mi nedělá starosti ani trochu.“

„Dokonce ani žádný Zdravas?“

Usmála se. „No, možná jeden. A to je všechno. Půjde ti to skvěle.“

Znělo to tak jednoduše.

TŘI CASSIDY

S trhnutím jsem se probudila a cítila, jak mi ze ztuhlého svalu na krku vystřeluje bolest až do ramene. V autě byl průvan a čerstvý vzduch přinášel slanou vůni oceánu. Napřímila jsem se v sedadle, stále ještě dezorientovaná. Máma měla stočená okýnka, což znamenalo, že jsme už sjeli z dálnice a blížíme se k tátovi. Promnula jsem si krk, protřela si oči a párkrát zamrkala.

„Jak dlouho jsem byla mimo?“

„Dobré dvě hodinky. Jsi šťastlivec, mně ta cesta vždycky připadá tak o hodinu delší, než je únosné.“ Babi si ovívala obličej štůskem reklamních časopisů snad ze všech kasín v Atlantic City. Naše cesta měla totiž několik cílů. Až mě máma s babi vysadí u táty, tak se cestou domů staví po kasínech.

Byl nádherný den, obloha modrá, jako vymetená. Byli jsme asi patnáct minut od silnice vedoucí po náspu podél vody až do Crest Haven. Patnáct minut od slunce, zábavy a letních dobrodružství, které mi vyženou Gavina z hlavy. Něco jako lobotomie za asistence opalovacího krému.

Přesto jsem nedokázala setřást pocit strachu.

Někdy uprostřed minulé noci jsem si uvědomila, že dělám obrovskou chybu. *Strávit celé léto s tátou?*

Jediné, na co jsem myslela, bylo dostat se pryč od Gavina, ale když jsem si konečně uvědomila tvrdou realitu, která mě čeká, stáhl se mi žaludek. Proč jsem jenom neposlouchala Emmu?

Vídali jsme tátu asi tak třikrát za rok. Nikdy to nebyly předem dané termíny, spíš to bylo tak, že kdykoliv měla máma dojem, že mezi návštěvama uplynulo už moc času, skočily jsme do auta a vyrazily na tříapůlhodinovou štreku do Crest Haven.

Ale nebývalo to vždycky tak.

Měla jsem útržkovité vzpomínky, skoro jako ze snu, jaké to bylo, když byli naši ještě spolu. Některé hezké, jako třeba palačinky k snídani v cukrárně, procházky v parku, kdy mě držel každý z nich za jednu ruku a každých pár kroků mě zhoupali, dokonce i jeden Štědrý večer, kdy jsme zdobili náš malý stromček ozdobama, co jsme předtím vyrobili z našich fotek a čtvrtek, a pak jsme seděli v tlumeném světle svíček. Jiné byly dost hrozné: sedíme s mámou v restauraci a čekáme celé věky, až táta přijde, famózní hádky, po kterých táta vyrazil vztekle z místnosti a máma plakala.

Jednou v sobotu ráno, asi tak měsíc potom, co jsem nastoupila do první třídy, jsem se probudila a táta byl pryč. V sobotu jsme bývali vždycky spolu. Zapnuli jsme si kreslené pohádky v telce a dělali míchaný vajíčka – prohlašoval, že to je jediné jídlo, které umí opravdu dobře. Já jsem míchala a on rozklepával vajíčka do mísy. To ráno jsem připravila místu a metličku, ale když jsem ho šla probudit, řekla mi máma, že je pryč. „Budem v pohodě, Cass,“ dodala, jako by to snad stačilo místo vysvětlení. V tu chvíli jsem si ještě pořádně neuvědomovala, že to je napořád.

Potom jsme se přestěhovaly k babi Shirley, která mi dělala společnost po škole. Učila mě hrát žolíky, u toho jsme popíjely slabý čaj a mlsaly oplatky se sladkou polevou. Máma dost střídala zaměstnání: servírka, prodavačka, pokladní... nic nevydrželo dlouho. Pokud jsem měla dojem, že hádky mezi mámou a tátou byly famózní, tak proti šarvátkám mezi mámou a babi to bylo jen obyčejné tlachání.

Během jejich hádek jsem se schovávala ve svém pokoji a snažila se to vytěsnit, protože jsem vůbec nechápala, jak si máma zkazila život, což babi vždycky tvrdila. Představovala jsem si, že zavolám tátovi a zjistím, proč se mě nikdo nezeptal, s kým chci bydlet. Ale přestože jsem vídala tátu alespoň dvakrát do měsíce o sobotách, nikdy jsem neměla odvahu se ho zeptat, proč odešel. Prostě jsem si v tu chvíli užívala jeho společnost.

Až když si vzal Leslii, trávila jsem s nimi víkendy v Hobokenu. Ale to bylo jenom párkrát. Leslie pracovala v public relations, což znělo důležité a vznešeně, a viděli jsme spoustu filmů zadarmo ještě dřív, než je začali hrát v kinech. Nikdy to nevypadalo, že by máma byla žárlivá nebo našťvaná, nikdy jsem neměla pocit, že si musím vybrat, s kým budu táhnout za jeden provaz. Když se táta znovu oženil, vrátila se zpátky do školy, vystudovala na zubní hygieničku a pak si našla stálé místo s pravidelnou pracovní dobou. Boje mezi ní a babi postupně ustaly. Ustálily jsme se na normálu.

Zpočátku se táta objevoval na větších akcích jako narozeniny, sváteční dny, občasné výlety do zoo nebo na pláž, ale brzy potom, co Leslie porodila Huntera, mého nevlastního bráchu, se všechno změnilo. Táta

vyměnil práci na osobním oddělení za učitelování, koupili si penzion a odstěhovali se do Crest Haven. Sejit se, i když jenom na velké události, bylo složité kvůli vzdálenosti. Časem jsme se prostě přestali vídat, a jakmile jsem nastoupila na střední, vyhýbala jsem se jeho pozváním záměrně. Částečně z pocitu solidarity s mámou a babi a částečně se mi nechtělo být mimo domov. Většinou mi to procházelo, až na jeden týden v létě. Ten prostě patřil tátovi.

Nebylo to tak hrozné. Táta i Leslie se fakt snažili, abych se u nich cítila jako doma. A mít mladšího brácha na týden na rozptýlení bylo taky docela fajn. Měla jsem tam svůj pokoj vymalovaný tlumenou modrou barvou, kterou jsem si sama vybrala, byl v něm bílý proutěný nábytek, který jsme koupili ve specializovaném obchodě, a nástěnka, kde byly špendlíky s hlavičkou ve tvaru mušliček. To všechno mi mělo dodat pocit, že mám u nich svoje místo.

Vždycky, když jsem přijela, byl v tom pokoji takový zatuchlý pach místnosti, kde se nebydlí. Žádné vyležené místečko v posteli, kam bych se schoulila. Nic, co by ve mně budilo dojem domova. U táty jsem prostě byla vždycky na návštěvě. Nejlepší chování, lehká konverzace. Alespoň tak jsem to cítila. Věděla jsem, že máma mu vysvětlila důvod, proč jsem se zčistajasna rozhodla u něho strávit léto, ale nečekala jsem žádné sblížování duší a otevírání srdcí. Částečně mě asi lákalo i to.

Když jsme projížděli kolem rybářského obchodu, který jsem vždycky považovala za znamení konce cesty, vyschlo mi v puse. Odhadovaný příjezd – za pět minut. Nade dveřmi obchodu visela obrovská rozvěřená žraločí tlama. Dneska jsem měla pocit, jako

bych mířila přímo do ní. Je už fakt pozdě to otočit? Když teď není škola, bylo by snadnější se Gavinovi vyhybat, Ems měla pravdu... ale je tam i Nate, syn šéfa z pekárny Sugar Rush. *Co je v domě, není pro mě.* Další z babiččiny oblíbených přísloví. Jsem nahraná.

Zabočili jsme do tátovy ulice a uvízli za kočárem taženým koňmi. Kočí promlouval k turistům a ukazoval na řadu domů natřených jasnými barvami. Během jedné z mých prvních návštěv mě táta s Leslí vzali na dětskou vyhlídkovou jízdu, kde průvodce vysvětloval cosi o architektuře Crest Haven. Poučili jsme se o kónických střechách, ochozech a vyřezávaných průčelích. Miluju, jak tohle město vypadá – jako z jiného století. Máma začala poklepávat prsty o volant a povzdechla si.

O pár minut později jsme zaparkovali před obrovským viktoriánským domem, oplývajícím vší parádou včetně vyřezávaných průčelí a mansardové střechy. Cedule před vchodem hlásala: „Ocean Whispers – zátíší při moři,“ což mi znělo trochu jako reklama na rehabilitační kliniku. Mno, vlastně jsem tu správně, zapíšu se tu a dostanu se z choroby jménem Gavin. Kolem pozemku se táhl nízký kovový plot, který jej odděloval ostatních penzionů v ulici. Veranda kolem celého domu se pyšnila bílými houpacími křesly, kde momentálně nikdo neodpočíval, ale přesto se mírně pohupovala ve větru. Na horním schodu seděl táta, a když nás uviděl, postavil se. Máma zacouvala na místo pro návštěvníky a vypnula motor.

„Nějak si tím nejsem jistá,“ řekla jsem a pozorovala, jak táta s Hunterem scházejí se schodů. Táta

měl ruce vražené do kapes khaki šortek, k tomu zelenou polokošili s límcem vyhrnutým nahoru – prostě vypadal, jako by zrovna vylezl z reklamy na Vineyard Vines: „Oblékám se, abych zapůsobil“³. Hunter mu kráčel za patama, držel nad hlavou letadýlko a cestou s ním manévroval nahoru a dolů.

Obě, máma i babi, se ke mně otočily: „Cože?“

„Myslím... nejsem si jistá, jestli tu chci zůstat.“

„No, to sis teda vybrala ten správný čas, abys nám to řekla,“ prohlásila babi.

„Hele, to nepomůže,“ ozvala se máma a vzala mě za ruku. „Teď už jsme tady. Dej tomu týden, jako normálně, ano? Pokud pak budeš chtít přijet domů, můžeme si o tom promluvit. Mám takový pocit, že se ti nebude chtít.“

Přikývla jsem. Hunter nakouknul do auta a zazubil se. Od Velikonoc hrozně vyrostl. Taky jsem se na něho usmála a pocit děsu trochu ustoupil. Vystoupily jsme s mámou z auta. Babi stočila okýnko a zamávala tátovi. Lepšího pozdravu se od ní nedočká.

„Cassidy,“ zavolal táta a otevřel náruč. Než mě mohl obejmout, vlezl mezi nás Hunter a vrazil mi letadlo pod žebra s dramaticky znějícím „pšššwhrrrrr.“ Letadlo spadlo na zem a on uskočil a mával rukama, což asi mělo demonstrovat leteckou nehodu. Pak si mě prohlídl od hlavy k patě.

„Vyrostly ti vlasy,“ konstatoval.

„A ty jsi vyrostl celej alespoň o čtvrt metru,“ odpověděla jsem a prohrábla mu hřívu.

„Ale néé,“ protestoval.

3 Vineyard Vines = americká oděvní společnost (pozn. překl.)

„No dobře, ale tak o pět čísel to bude,“ slevila jsem. Objal mě a přitiskl se. Hunter se umí správně tulit. Konečně mě pustil, sebral svoje letadlo a vyrazil za babi, která na něho mávala z okýnka. Máma otevřela kufr auta.

„Byly zácpy?“ zeptal se táta a přistoupil, aby vytáhl moje rance.

„Ne, stihly jsme to ještě před.“

Máma vytáhla můj batůžek. Vzala jsem si ho od ní a hodila přes rameno. Táta už měl v ruce můj kufr. Tak je to opravdu pravda.

„Leslie má hotový oběd a je toho dost, kdybyste se Shirley chtěly zůstat.“

Máma zavřela kufr a založila ruce. „Shirley se nemůže dočkat, až bude mít v rukách žetony. Zůstaneme na noc v Atlantic City a uděláme si takovou malou dovolenou.“

„Tady vás taky vždycky rádi uvidíme, u nás máte slevu.“

Máma se zasmála. „Víš, co si myslím o B&B.“

„Fakt to není tak hrozné,“ bránil se táta s úsměvem. Cosi mezi nimi přeskočilo, snad sdílená vzpomínka? Něco, do čeho jsem nebyla zasvěcená. Nedávno, když měla máma jeden ze svých pravidelných uklízacích záchvatů, jsem našla v koši černobílý kontaktní otisk filmu. Jako se dělávaly ve fotobudkách ve městě. Na fotkách byli táta s mámou. Museli být předtím někde na pláži, protože máma měla bikiny a táta byl bez košile. Oba vypadali hrozně mladí a šťastní. Na jednom snímku se dokonce líbali, což by mi mělo asi být nepříjemné, ale místo toho jsem se cítila spíš smutná. Teď tu stáli proti sobě, v podstatě jako cizí lidi, a měli společně

jenom jedno – mě. Může vůbec něco na světě vydržet?

Vstupní dveře zavrzaly. Vyšla z nich Leslie a zamířila k nám. Byla mladší než máma, ale ne o moc. Jakmile bylo jasné, že Les je trvalé řešení, tak se s mámou spřátelily – ne tak, jako já a Ems, spíš jako vzdálené příbuzné, které se navzájem vždycky rády vidí na rodinných setkáních.

„Promiň, musela jsem ještě zapsat hosta,“ omlouvala se. Věnovala mámě letmé objetí a máma ji poplácala po zádech, než se stáhla. „Zůstanete na oběd?“

„Díky za pozvání, ale nejde to. Musíme honem vyrazit, než bude špička,“ omlouvala se máma.

„Jsmo hrozně rádi, že s náma Cass zůstane celé léto,“ prohlásila Les a stiskla mi ruku. Máma otevřela náruč. Upustila jsem batoh a objala ji. Zašeptala mi do ucha: „A nezapomeň, že kdyby něco, stačí zavolat.“

„Jasný,“ odpověděla jsem jí taky šeptem.

„Skvěle si to tu užiješ, uvidíš.“

„Doufám, že jo.“ Obešla jsem auto na druhou stranu, kde na sedadle spolujezdce trůnila babi jako královna a ovívala se letákama. Sklonila jsem se a dala jí pusku na tvář. Vzala mě za ruku a strčila mi do ní cosi drsného na omak.

„Užij si to tu, ale ne zas moc,“ mrkla na mě.

„Provedu,“ souhlasila jsem a podívala se do dlaně. Dvě dvacký.

A voněly parfémem Jean Naté.

Mávali jsme a sledovali auto, dokud nezabočilo za roh, teprve pak jsme zašli dovnitř. Táta mi vzal kufr a já jsem si nesla batůžek. Vyšplhali jsme tři patra schodů do mého pokoje. Otevřela jsem dveře ramenem

a uvítal mě zatuchlý pach místnosti, kde nikdo nebydlí – a to i přesto, že okno bylo otevřené a závěsy povlávaly v letním vánku. Postel byla ustlaná a dveře šatníku otevřené. Ramínka jenom čekaly, až na ně pověším oblečení. Pohodili jsme rance na postel. Žaludek jsem měla jako na vodě. *Sama sis to vybrala, Cass, připomněla jsem si.*

„Necháme to zatím tady a dáme si oběd, musíš být po té cestě vyhládlá. Máme tvůj oblíbený kuřecí salát.“

Lesliin kuřecí salát s pekanovými oříšky a červeným hroznem byl opravdu můj oblíbený, přesto mě v očích začaly pálit slzy. Potřebovala jsem chvilku, abych se dala dohromady a všechno to nějak zpracovala.

„Ehm, radši bych si nejdřív vybalila, jestli ti to neva,“ nasadila jsem zdržovací taktiku.

Přešla jsem k toaletce. Stálo tam moje jméno vyrobené ze směsi modrého mořského skla, půlek škeblí a lastur hřebenatek. Přejela jsem prstem písmenko C a zasmála se.

„To vyráběl Hunter,“ vysvětlil táta.

„Je to super.“

„To mu musíš říct,“ ponoukal mě. „V klidu si vybal, budeme dole.“ Počkala jsem, až bude ve druhém patře, a teprve pak jsem zavřela dveře. Vytáhla jsem telefon a zavolala Emmě. Zvedla to na druhé zazvonění.

„Přijed' domů,“ řekla mi.

„Já, já... Ems.“ Stáhlo se mi hrdlo. Opřela jsem se o dveře, sklouzla na podlahu a opřela si čelo o ruku. *Celý léto, co jsem si to vymyslela?*

„Cass?“

Zhluboka jsem se nadechla. „Myslím, že jsem udělala obrovskou chybu.“

Z pozdního oběda se stala spíš časná večeře a pak jsem se zeptala táty, jestli se můžu trochu projet na kole. Hunter to zaslechl a prosil, aby směl jet se mnou. Kousla jsem se do jazyka – bylo mi jasné, že zdvořilá reakce by byla *jasně, tak pojed' taky*, ale chtěla jsem být sama. Vrhla jsem na tátu prosebný pohled v naději, že to pochopí. Přikývl.

„Potřebuju tě tady, Huntere,“ zarazil ho.

„Ale proč?“

„Nemůžu přece sám dodělávat zmrzlinu. A Cass bude stejně za chvíli zpátky.“

„A můžem si večer zahrát hry?“ žadonil. Táta se na mě podíval – to bude cena za to, že se budu moct projet sólo. Ale večer strávený hraním her nezněl jako drsné mučení.

„No jasně,“ slíbila jsem. Táta mi zkontroloval duše, dofoukl tu zadní, a už jsem byla pryč. Bylo ještě moc brzy, takže jsem nemohla jet na kole po proměně – ve špičce tam smějí jenom pěší – a tak jsem jela souběžnou ulicí až na konec a přehrávala si v hlavě rozhovor s Emmou. Povídání s ní mě dostalo z nejhoršího, nebo mi alespoň pomohlo vymyslet plán akce. Samozřejmě, že vyšiluju, vzpamatovat se ze vztahu není tak jednoduché, že by stačilo jenom změnit prostředí. Je to začátek, ale potřebuju se na něco zaměřit.

Musíš udělat něco symbolického, radila mi. Něco, co bude fyzicky vyjadřovat, že to skončilo a že začínáš uvažovat o nové budoucnosti.

Emmina máma už je potřetí vdaná a Emma si s ní zažila dost rozchodů, aby měla ponětí o tom, co

funguje, když se chce člověk pohnout dál. A taky má v jejich domácí knihovně hotový zlatý důl plný knížek o sebezdokonalování, jejichž výběr se vyrovná leckteré veřejné knihovně. Byla jsem si jistá, že jsem připravená uvažovat o nové budoucnosti. A měla jsem takový nápad, kterým bych to mohla nastartovat. Začala jsem šlapat usilovněji a postavila se do pedálů, abych se rozjela rychleji.

V ulicích bylo plno chodců. Byli to samí opálení lidé, ověšení plážovými taškami a slunečníky, kteří se vlekli domů po celém dni stráveném na pláži. Druzí byli už nastrojení a mířili někam na večeri. Rodinky stály frontu na minigolf. Občas kolem projel kočár s koňmi. Nebyl jediný důvod, abych se neradovala, že se mým domovem pro tohle léto stane Crest Haven – místo, kam se všichni sjíždějí, aby si užili pláž, dobré jídlo a idylickou atmosféru. Jsem připravená jít dál? Ano, ale potřebuju se dostat od těch davů. Pro tu symbolickou fyzickou věc nepotřebuju obecenstvo.

Jela jsem dál, než kdy dřív, až na pláž na konci dlouhé cesty. Po obou stranách, kam až jsem dohlédla, se táhla vysoká tráva. Slaná vůně moře ještě zesílila, když jsem dojela na konec cesty. Byla jsem na západním konci ostrova, kam většinou chodili spíš místní. Pláž nebyla tak upravená, písek spíš kamenitý, než sypký, ale nikdo tu nebyl, jenom voda jemně šplouchala o břeh. Měla jsem dojem, že po západu slunce je to zdejší variace na Meadowbrooke, ale prozatím to vypadalo jako dokonalé místo pro moje symbolické gesto. Na parkovišti stálo několik aut a kdosi zahvízdnul, když jsem zamykala kolo do stojanu. Ignorovala jsem to. Vytěsnila jsem všechno, kromě své mise totálně vymazat Gavina z mysli.

Skopla jsem žabky a nechala je u dřevěného chodníku, který se vinul pláží. Písek mi chladil chodidla, brodila jsem se jím cestou k vodě a srdce mi ještě bušilo od rychlé jízdy. Bolely mě nohy a byla jsem celá zpocená, ale ta námaha mi udělala dobře. Připadala jsem si cílevědomě. Na pláži byla jenom jedna rodinka, která se právě balila k odchodu, a dva starší chlápci posedávající v plážových křesílkách u svých prutů. Popošla jsem ještě o kousek dál a posadila u vody, která mi omývala chodidla. Myšlenky na Gavina se dostavily bez sebemenšího úsilí. Vždycky, jakmile jsem se ocitla někde v klidu, objevil se on.

Nemusíš to dělat, Cassidy. Byla to jedna noc.

Poslední kapkou byla fotka Gavina a té holky, kterou bych zřejmě ani neviděla, kdyby ho neoznačila jménem a nedala si ji na StalkMe. *Jak mohl být tak neopatrný? Kdybych tu fotku neviděla, byli bychom pořád spolu?* Byly tu i jiné známky nevěry – pohled adresovaný prostě „Klukovi s dólíčkami“, což mě drtilo o to víc, že ty dólíčky jsou přece *moje*... nebo jak mi odmítl říct, kde byl, když jsem se ho nemohla dovolat. Prostě věci, které jsem se rozhodla ignorovat, protože jsem ho milovala, nebo jsem si to alespoň myslela. Možná jsem milovala jenom svoji *představu* o něm – že mám někoho, s kým se můžu vodit po chodbách, jít na maturiták a dělat si s ním plány na léto. Copak jsem fakt byla ochotná se smířit s neustálýma pochybama a otázkama a furt přemýšlet, jestli mi říká pravdu, jenom abych měla s kým jít v sobotu večer ven?

Už ne.

Když jsem byla v Ocean Whispers na Velikonoce, šla jsem se sama projít po pláži a byla jsem bláznivě

šťastná, protože jsem objevila tajemství života a lásky. Tehdy to bylo mezi náma s Gavinem ještě v pořádku, nebo jsem alespoň měla ten pocit. Jako krásný sen nás čekal maturiták, léto, Gavinovy závěrečné zkoušky, večírky na konci školního roku... Dokonce jsme i mluvili o tom, že spolu zůstaneme a jak to zkusíme zvládat, až odjede na univerzitu. My to dáme, navzdory počtu pravděpodobnosti. Zdálo se to možné. Klekla jsem si tenkrát do mokrého písku, napsala „Cassidy miluje Gavina“ a zašeptala to oceánu. Měla jsem přání, aby to bylo napořád, a když oceán spolknul naše jména, měla jsem pocit, že moje přání bylo vyslyšeno.

Přání. Zase to slovo.

Klekla jsem si do písku i teď a napsala ukazovákem „Sbohem, Gavine“ podél linie vody. Pak jsem si sedla a čekala, až ta písmena moře odnese, vstřebá a učiní skutečností, trvalou skutečností.

Každou chvíli prostě přijde voda a smaže můj nápis. Čekala jsem.

A čekala.

Možná je odliv.

Nebo možná, že pokud jde o symbolická gesta, zrovna tohle se mi nepovedlo.

Co kdybych si to vyfotila a nasdílela na StalkMe; nebylo by to trochu jako *trhni sr?*

Slabý, Cass.

Mohla bych udělat ještě něco. Bylo by pro mě těžký se toho vzdát, ale copak právě to není smyslem celé akce? Musím být tvrdá, abych něco dokázala. Pohládila jsem prstem náhrdelník od Tiffanyho, který se mi houpal na krku. Ano, právě ten, který jsem dala na hromadu věcí, co zůstanou doma –

a pak změnila názor, když jsem odjížděla. Přece se ho nemůžu zbavit takhle, ne? Otevřela jsem zapínání a nechala si náhrdelník chvíli volně viset v ruce. Pak jsem ho sevřela v dlani. Je to první šperk, který jsem kdy dostala od kluka. Něco znamená, nebo alespoň znamenal. Teď už je to jenom na památku, ne?

Když jsem ho zahlídnul, hned jsem si vzpomněl na tebe, jaké máme štěstí, že jsme se našli.

Jaké jsme asi tak měli štěstí, když věci dopadly tak hrozně? Dával náhrdelníky i dalším holkám? A říkal jim to samé?

Ta myšlenka mi dodala odvahu hodit náhrdelník do vln.

„Sbohem, Gavine,“ zašeptala jsem.

Hotovo. Můžu si škrtnout „symbolické gesto“ ze seznamů úkolů, jak zapomenout na Gavina.

Vstala jsem, oprášila si zadek od písku a zamířila zpátky k parkovišti.

Ušla jsem několik kroků a pak jsem strnula.

Polilo mě horko.

Co jsem to sakra zrovna udělala? Je to přece stříbrný náhrdelník se srdíčkem od zatracenýho Tiffanyho! Vyrazila jsem zpátky k moři, stoupla si k vodě a hledala ve vlnách třpytivý odlesk. V uších mi hučelo. Musí tam přece být, vždyť jsem ho tam hodila před pár vteřinami! Najednou jsem viděla rozmazaně. Přišly slzy.

Vkročila jsem do vody. Oceán byl průzračný, klidný, skoro jako voda ve vaně. Našlapovala jsem zlehka a nevsímala si ostrých škebliček pod nohama. Náhrdelník tam někde musel být, ale neviděla jsem ho, kamínky a škeble, které moře zanechalo u linie vody, znemožňovaly cokoliv jasně rozlišit. Došla jsem

na hladší písek, kde mi voda sahala akorát po kolena, a obrátila jsem se zpátky k pláži – nedohodila jsem dál, než kde teď stojím.

Nic.

Pomaloučku jsem kráčela k pláži a nevšímal jsem si pohledů těch rybářů.

Nevšímal jsem si ani nudlí, co mi tekly po bradě. Ani slaného štípání slz na tváři.

Náhrdelník byl pryč.

Jenomže jsem se necítila nijak líp.

Bylo to, jako bych znovu něco ztratila.

Vydala jsem se nazpátek k parkovišti a cestou si nazula žabky, nejdřív jednu a pak druhou. Slunce se chýlilo k západu, obloha vypadala naprosto nesku-tečně – jako rozlitá oranžová s růžovou a s jemnými vláknky mraků. Taková krása. Musím se dostat domů, než bude úplná tma. Nohy mě bolely. Sehnula jsem se, abych odemkla zámek.

A v tu chvíli jsem se sesypala úplně.

Rozbrečela jsem se vedle kola jak malé dítě.

Složila jsem obličej do dlaní.

Skončilo to, fakt a doopravdy to skončilo, a tím, že jsem odjela, jsem se postarala o to, že nebudeme mít ani šanci si o tom promluvit. To je přece nejlepší, ne? Tak proč se cítím tak mizerně?

„Hele, ahoj?“

Zvedla jsem hlavu.

Nějaký kluk seděl v černém autě zaparkovaném jenom pár kroků ode mě. Mávnul na mě a ustaraně se usmál. Otřela jsem si slzy a nudle hřbetem ruky a kývla na něho.

„Je všechno v pohodě? Nepotřebuješ pomoct s kolem?“

„Ech, ehm, ne, už je to dobrý,“ odpověděla jsem a postavila se. Samozřejmě byl hezkej a samozřejmě jsem byla ubřečená a flekatá, jako bych měla na tváři mapu celé Evropy. Ne že by mi na tom v tu chvíli záleželo; nepoflakovala jsem se po parkovišti, abych klofla kluka.

„Vypadáš, že tě něco trápí,“ poznamenal.

Neješ nějakej zvědavej?

„Ne, jenom brečím nad tím, jak se dneska povedl západ slunce,“ opáčila jsem a ukázala na oblohu, i když mi bylo jasné, že tohle neprojde. Alespoň se rozesmál. Ten smích mu úplně prozářil tvář. Měla jsem dojem, jako bych ho už někde viděla – jak nakláněl hlavu, jak mu vlasy spadaly do tváře, ty světle modré oči. Ale to přece není možné, jsem si jistá, že jsme se ještě nikdy nepotkali. A náhodné setkání, kdy zasáhne osud, láska a déjã-vu je rozhodně a naprosto jenom romantický nesmysl.

Vyskočila jsem na kolo.

„Buď opatrná,“ radil mi, což mi připadalo zlověstné.

Možná jsem ho zahlédla v pořadu *Kriminálka pátrá, radí, informuje*.

„Hrozně rychle se stmívá a tahle cesta není osvětlená.“

„Dík za upozornění,“ řekla jsem a šlápla do pedálů. Šlapala jsem rychle a snažila se předehnat zapadající slunce. Nedokázala jsem setrást pocit, že jsem toho kluka v černém autě už někde viděla. Pokud ho tak zajímalo, co je se mnou a s mým kolem, proč nevystoupil a nepomohl mi? Není to snad nějakej úchyl, co číhá na parkovištích a čapne holku, kterou se mu povede přilákat blíž? Nebo se prostě přijel podívat

na západ slunce? A proč o něm vůbec přemýšlím?
V hlavě se mi ozvala slova naší babi.

Holky, vy si potřebujete najít novou zábavu.

Protentokrát to bylo poučení, kterému jsem rozuměla.

Sledoval jsem ve zpětném zrcátku, jak ta holka šlape směrem k městu po South Ferry Road. Pokud udrží tempo, pravděpodobně to stihne, než se úplně setmí. Turisti obvykle na Crescent Beach nechodí. Vlastně ani většina místních ne, pokud nechtějí rybařit, uspořádat párty, nebo hledat cresthavenské diamanty. Bylo mi jasné, že není zdejší. Proč asi plakala?

„Kááááámo.“

Trhnul jsem sebou. Matt se rozesmál, otevřel dveře a vklouzl na sedadlo vedle mě. Strčil si skateboard mezi kolena a upravil si pás.

„Ježíš, nemůžeš rvát ještě víc nahlas?“

„Dík, žes mě vyzved, brácho. Chtěl jsem tě jít pozdravit, ale mělš jinou zábavu. Kdo byla ta kočka na kole?“

Nevšímal jsem si ho a nastartoval motor.

„Smrdíš trávou, Matty. Nemáš deodorant, nebo něco?“

Čichnul si k triku. „Sakra, fakt? Možná bychom mohli zastavit někde u krámu a zajdu si vyzkoušet Ace tester. A přinesu nějaký křupky, když už tam budu.“

Otočil jsem auto, Matt zahalekal na kluky na konci parkoviště a dostalo se mu obdobné odpovědi, když jsme odjížděli. Já jsem radši koukal na cestu.

„Vážně jsi měl jít s náma. Snad se nad nás teď nepovyšuješ? Nick, Tom a Jake se po tobě ptali,“ rozpovídal se Matt. Vystrčil ruku z okna a nechal ji povlávat ve větru.

„Stejně jsem neměl náladu jít ven, tak jakej by to mělo smysl?“

„Smysl to má, jsou to i tvoji kámoši.“

„Nemáme toho teď moc společnýho,“ namítl jsem. Pravdou bylo, že Tom a Jake k nám přestali chodit po mojí nehodě, jako kdyby bylo ochrnutí nakažlivé, ale stejně jsem se s nima nikdy až tak moc nekámošil. Na druhou stranu Nick k nám chodil pravidelně, stejně jako Wade a Tori. Akorát teď měl blíž spíš k Mattovi, než ke mně. Ne že by si mě nevšimli, nebo tak něco, ale jakmile jsme vyšli ze školy, netrávili jsme spolu moc času. Bylo mi jasné, že moc nevědí, co říkat, ale ono vlastně nebylo co říct. „Už mě nějak netáhne se poflakovat po parkovištích.“

„To je jedno, stejně si myslím, že bys měl vyndat vozejk a zkusit rampu. A co surfování? Zkusíš jít znovu na vodu? Viděls to video, co jsem ti poslal? Myslím, že bychom to zvládli. Pomohli bychom ti.“

Jo, viděl jsem to video, co mi poslal. I to, co poslal Wade. A co mi poslala Tori. Motivační filmy, kde paraplegici dělají fantastický věci. Seskoky z letadel, přístrojové potápění, snowboarding. Věci, co bych dokázal taky, kdybych se k tomu rozhodl. Samozřejmě, že to mysleli dobře. Lidi to vždycky myslí dobře, ale já jsem se nehodlal pustit do něčeho, na co jsem se necítil připravený. Jo, chtěl jsem znova surfovat, jenom jsem si nebyl jistý, jestli stojím o tu pomoc, co mi nabízejí.

„Jasně, fajn, třeba jo. Proč ses vlastně nesvezl domů s Nickem?“ zeptal jsem se ho, abych změnil téma.

„Chtěl ještě zůstat. Já chci domů, abychom si ještě mohli zapařit. Jseš pro?“

Byl jsem pro? *Realm Wars* byly teď můj život.

„Jasně, jen myslel, žes na to zapomněl, víš...“

„Tývolééé, tady je ta holka,“ vykřikl Matt. Právě jsme dojeli holku, co brečela nad západem slunce. Zastavila se na chvíli, aby se vydýchala, a pak se znovu rozjela.

„Fííha, ta má teda prdelku,“ komentoval Matt.

Štouchnul jsem ho do paže: „Ale Matte.“

Odepnul si pás. „No tak, Bry, zpomal. Chci si s ní jenom promluvit.“

Z nějakého důvodu jsem měl potřebu tu slunečnickou holku chránit. Ať už brečela, kvůli čemu chtěla, nemá zapotřebí, aby ji ještě obtěžoval můj nadržený brácha. V protisměru nic nejelo, a tak jsem zpomalil a vyjel napůl do protisměru, abych ji objel. Matt to vzal jako znamení, že si s ní pokecá. Stáhnul jsem ho zpátky za triko.

„Kámo, nech toho. Fakt.“

„No tak, začíná sezóna letních koček, Bry. Jenom se trochu bavím,“ protestoval a znovu se vyklonil z okýnka.

Slunečnická holka k nám otočila hlavu a vyvalila oči, když uviděla Matta viset z auta. Kolo zakličkovalo a ona zastavila. Matt otevřel pusku, aby jí něco řekl, ale já jsem šlápnul na plyn a vyrazil dopředu. Jak jsme nabrali rychlost, zapřel se o rám okýnka, vlasy mu vlály a na tváři měl obrovský pitomý úsměv. Když se konečně vtáhnul zase dovnitř, zapnul si pás a opřel se, prohlásil:

„Do prdele, jak já miluju léto!“

V pondělí ráno jsem byl ještě nervóznější, než když jsem měl jít poprvé zpátky do školy. Přestože když jsem v pátek mluvil s Owenem, byl jsem si jistý, že děcka zvládnou, čelit realitě bylo něco jiného. Seděl jsem ve společenské místnosti, čekal na Wadea a znovu a znovu kontroloval svůj rozpis. Kteří z rodičů si myslí, že to nezvládnou? Poznám to? Samozřejmě, že mají pravdu. Co tady vlastně dělám?

Wade vkráčel do společenské místnosti pět minut předtím, než jsme měli přebírat děcka. Byl bez košile, přes rameno mu viselo táborové triko a na očích měl sluneční brýle.

Zatímco krácel přes tělocvičnu, hltal bagetu a druhou rukou mával na pozdrav dalším vedoucím. Než došel ke mně, už byl po snídani a natahoval si triko. Mokrý vlasy mu spadaly na ramena a tak si je stáhnul gumičkou, kterou měl kolem zápěstí.

„Lakeu, myslím, že na ty papíry klidně můžeš zapomenout.“

„Jen jsem myslel, že s nima vypadám, jako že vím, co dělám.“

„Ty víš, co děláš.“ Konečně si sundal brýle a strčil je do kapsy u trika. Sebral mi papíry a mrknul na táborový rozpis.

„Proč se necháš těma deseti mrňavejma blechama tak rozhodit?“ podal mi papíry zpátky.

„Já ti nevím. Asi že budu celý léto zodpovědný za jejich deset mrňavejch životů.“

Škubnul sebou v hraném šoku. „Tývole, když to řekneš takhle...“

Mělo mě to rozveselit, ale stejně jsem svíral ty svoje papíry, až mi zbělely klouby. Wadeovi jsem neřekl o svém rozhovoru s Owenem, a ani jsem to neměl

v úmyslu, ale v duchu jsem přepínal mezi sebejistotou a pochybama – a v tuhle chvíli vítězily pochyby. Když jsem dělal tuhle práci v patnácti, nebyl jsem vůbec nervózní. V patnácti jsem byl jako Wade. Žádná starost. Práce znamenala jenom pár hodin, než budu moct skočit na prkno a okukovat lufťačky.

Wade mi párkrát zamával rukou před obličejem: „Týjo, ty seš fakt mimo. Bry, ve chvíli kdy těm děvkám ukážeš, jak jezdíš po zadních kolech, budeš jejich superhrdina. Tak pojď.“

Vyrazili jsme ke shromaždišti. Malí táborníci už začínali přijíždět. Stála tam jakási dáma a držela za ruku blondátého kluka, který vypadal, že se každou chvíli rozpláče. Ve svěšené ruce mu visela krabička se svačinou s obrázkem z filmu Avengers.

„Čau, který je tvůj nejoblíbenější?“ ukázal jsem na obrázek.

Kluk zvedl hlavu, přejel očima můj vozík a pak se podíval na dámu, která byla zřejmě jeho máma. Kývla na něj a usmála se: „Odpověz.“

Zahoupal krabicí a znovu se zahleděl do země. „Můj nejoblíbenější je Captain America. Přestrojil jsem se za něj na Halloween.“

„Myslím, že Iron Man by ho dostal,“ přel se Wade a dřepnul si, aby klukovi viděl do očí. Jeho máma se podívala nejdřív na mě a pak na Wadea.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se.

„Colby Somers,“ odpověděla jeho máma. Prostudoval jsem seznam a celou dobu uvažoval, jestli i Colbyho máma byla mezi rodičema, co měli pochyby. Nesleduje mě po očku?

„Jo, jste tu správně. Já jsem Bryan.“

„Zdravím, já jsem Maggie Somersová. Občas je na začátku trochu plachý, ale když se osmělí, bude mlít o sto šest. Hele, Cobsi, já už půjdu, jo?“

Colby byl tak ponořený do debaty o Avengers, že mámě sotva zamával. Než odešla, tak se na mě usmála. Udělal jsem značku u jeho jména. *Jednoho máme, tak ještě devět.*

„Protože tady Colby-Wan tu byl dneska první, uděláme z něj vedoucího družstva, jseš pro, Bry?“ zeptal se Wade. Během pěti minut se Colby proměnil ze zaraženého mrňouse v rozzářeného vzorového táborníka, zvláště když uslyšel, jakou přezdívku mu Wade vymyslel.

Možná, že všechno bude přece jenom v pohodě.

„Čau, Bryane!“

Obrátil jsem se za zvukem svého jména.

„Hrom Hunter! To jsem nevěděl, že tu taky budeš,“ zalhal jsem. Hunter Emmerich byl syn našeho chemikáře a můj parták při těch několika příležitostech během školního roku, kdy jsem panu Emmerichovi pomáhal s inventurou v laborce.

Svraštil obličej: „Ale věděl.“

Předstíral jsem, že pročítám seznam: „Tady žádněj Hrom není.“

„Fakt?“ zatvářil se vyděšeně.

„Ale jo, počkej, jseš tady.“ Plácli jsme si a na světě zas bylo všechno v pořádku. Pan Emmerich se usmál.

„Vůbec se nemohl dočkat.“

„Bryane, tohle je moje nevlastní sestra!“ ukázal Hunter na dívku, která stála kousek za panem Emmerichem. Ruce měla založené na hrudi a koukala se jinam. Pan Emmerich jí poklepal na rameno. Otočila se a já jsem skoro upustil papíry.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.